

nødheder vilde blive billigere, og dermed Trangen til et Tillæg paa Grund af Dyrtd blive mindre. Foreløbig var det vel nærmest kun en gros Priserne paa en Del Artikler af fortrinlig Bigtighed, som viste sig kjendeligen at være bade; men det var klart, at hvis de lave en gros Priser holdt sig, maatte Detailpriserne snart følge efter. At de Forventninger, der have kunnet danne sig i denne Henseende, senere ere blevene skuffede, kan imidlertid ikke være tvivlsomt. I den siden forløbne Tid ere Priserne igjen gaaede op og have nu naaet omtrent det samme Standpunkt, som de havde, før de begyndte at dale, saa at den nærværende Tid uomtvisteligt med samme Ret kan kaldes en Dyrtd som nogen foregaaende Tidsperiode. Vi skulle ikke anfille omdisputable Beregninger, men vi vedstøe i det følgende Bilag en af statistisk Bureau os meddelte Tabel over de i Kjøbenhavns Mægleres Prislifte angivne Priser ved Slutningen af Marts Maaned i Aarene fra den Tid, Dyrtdstillaget begyndte, paa de Artikler, der i en i den i 1857 nedsatte Gagekommissions Betænkning fremsat Beregning ere fremdragne som de formentlig vigtigste af de Livsformødheder, der have særligt variable Priser, kun at af disse Artikler den vegetabiliske Olie, der nu ikke længer bruges som almindeligt Belysningsmiddel, og Brænde, der ikke findes paa Mæglerens Prislifte, ere udeladte. Der kan maasse spørges, om der ikke er enkelte andre Artikler, der kunde fortjene ligesaa vel at fremdrages, men ved ubelukkende at holde os til hine, der ogsaa under de senere Forhandlinger om Lønningsforsmaale gjentagende ere blevene særligt fremhævede, have vi villet undgaa i nogen Henseende at henvise til, hvad der kunde siges kun at være vort eget Skjøn. Det vil af Tabellen sees, at ikke blot ere Priserne paa de opførte Artikler med en enkelt Undtagelse betydeligt højere i 1880 end i 1879, men paa to af Artiklerne, Rug og Sukker, ere Priserne i 1880 endog højere end i noget af de foregaaende Aar, siden Dyrtdstillaget begyndte, og hvad de fire Artikler, Hvede, Byg, Drefjød og Smør angaar, er der kun eet af disse Aar, i hvilket Prisen har været højere end eller lig med den i 1880. Efter Udvalgsflertallets Formenting er det derfor en Nødvendighed, at der ligesaa vel i det foretaende som i de forbigaaende Aar spørges for et Lønningsstillæg til Embedsmændene. Nødvendigheden af, at dette ikke forsvømmes, bliver isølge Sagens Natur større, jo flere Aar der hængaar, i hvilke Tillaget har været tilstaaet, og jo mere derfor de Paagjældende have indrettet sig paa at beholde det, idet de med god Grund have troet at kunne gjøre Regning paa, at det ikke vilde blive frataget dem, saalange Konjunkturerne ikke forandrede sig saaledes, at Livet blev mærke-

lig billigere. De Allerfærreste have eller kunne efter den Maade hvorpaa deres Forhold ere ordnede, have nogen Reserve at ty til under besværlige Tider, og det er derfor, hvis Tillaget fratages dem iaar, uundgaaeligt, at Mange ville komme i virkelig Nød og Andre blive satte saaledes tilbage, at de vanskeligen ville kunne naae at reise sig igjen. Dette uaiget, ere vi dog komne til det Resultat, ikke at kunne tilraade, at nogen Post om Dyrtdstillæg til Embedsmændene indsættes paa Finantsloven, idet vi formene, at en saadan Posts Indsættelse vil have overveiende Grunde imod sig, efterat Regjeringen først i det andet Thing har indbragt det af samme ubearbejdede Forslag til en Lov om en midlertidig, for Finantsaaret 1880—81 gjældende Lønningsforbedring for Statens Embeds- og Bestillingsmænd i Almindelighed, haade dem, der have over, og dem, der have under 4,400 Kr. i aarlig Indtægt, og efterat dernæst det andet Thing, efter en første Behandling af dette Lovforslag, har besluttet dets Overgang til 2den Behandling og henviset det til Drøftelse i et Udvalg. I og for sig kunde der vel synes Intet at være til Hinder for, at der, samtidigt med at dette Lovforslag i dets Helhed var under Overveielse, strax optoges en Del af dets Indhold paa Finantsloven; men under en Konference med Conseilspresidenten har denne udtalt, at Regjeringen, hvis et Forslag herom blev stillet, maatte anse sig opfordret til at fraaade det, og det forekommer os da klart, at det vilde være en forfeilet Fremgangsmaade af Landstthinget, om det for at forskaffe Embedsmændene det Tillæg, vi antage Thinget vil anse som nødvendigt, vilde, efter at have set, at Regjeringen forfølger det samme Maal, medens det endnu henstaar uafgjort, hvortil Regjeringens Skridt ville føre, paa egen Haand og uden at kunne vente nogen Støtte fra Regjeringen betraede en Ve, forskjellig fra den, som Regjeringen har fundet at være den under de givne Forhold mest passende og hensigtsvarende; det forekommer os, at man derved, ifødetfor at gavne, kun kunde skade den Sag, man vilde gjøre sig til Talsmand for.

Der kunde imidlertid spørges, om det ikke, naar Finantsloven for iaar Intet skal indeholde om Forsættelse af Dyrtdstillaget til Embedsmændene, maa anses som en paafaldende Anomali, at det Tillæg til Underbefalingsmændene og de Menige af Hæren og Søværnets Lægsrullemandskab, der indkom paa de aarlige Finantslove i Forbindelse med hint Dyrtdstillæg, er blevet bibeholdt ogsaa iaar paa Finantslovforslaget, saavel som at det Samme er fket med det Bidrag til midlertidige Lønningsstillæg til de kommunale Skolelærere og Lærereinder, der ligeledes kun for et Aar ad Gangen er blevet bevilget ved de to sidste Finantslove, og om det ikke vilde være naturligt og rigtigt, at ogsaa disse tvende Poster udskjødtes